

Lord Luster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

WIE IS DE DADER ?

N° 2535

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Wie is de dader?

HOOFDSTUK I

DE DOOD VAN ZWARTE MARY

Er heerste sedert enige uren onrust in Cedar City. Deze naam zal men vruchteloos zoeken op een landkaart of in een atlas, want de nederzetting, waaraan deze naam gegeven werd, bestond tijdens de gebeurtenissen, welke hier worden beschreven, ternauwernood enkele maanden.

Het begon met een enkele tent, maar aldra stonden er wel duizend blokhutten, zeer eenvoudige houten huizen, tenten en andere, tot huisvesting dienende onderkomens.

Dat alles was gegroeid binnen een paar maanden, er waren vijf of zes kroegen, er was natuurlijk een danshuis, er was een wisselbank, er was een burgemeester gekomen, maar een kerk zou

men er niet vinden en evenmin een school. Deze laatste zou wel wat overbodig zijn geweest in een kolonie, waarvan de jongste bewoner negentien jaar telde, met gespierde armen, die wezen op harde arbeid.

Vrouwen waren daar slechts ook weinig, en die er waren, waren niet veel bijzonders.

Voor het merendeel deden zij dienst als personeel van de danshuizen en de kroegen.

Deze snelle groei had een zeer natuurlijke oorzaak. Er was goud gevonden in de buurt. De berichten daarvan waren reeds een half jaar tevoren voor het eerst doorgedrongen tot de buitenwereld.

Een oude man, een jager, met een leven van zwoegen en ellende achter de rug, had aan de zuidoostelijke oever van het Grote Slavenmeer, bij de uitmonding van de rivier, een klomp goud gevonden. En geen kleine. Hij zelf had dat niet kunnen vertellen, want men vond hem dood en reeds stijf naast zijn halfuitgehongerde hond, die hem niet had willen verlaten, met de klomp goud in zijn vuist geklemd.

Het waren drie mannen die hem vonden, maar dat bleken er twee teveel te zijn geweest. Een enkele man had er misschien over kunnen zwijgen, maar met drie mannen was dat onmogelijk, en het bericht ging al spoedig van mond tot mond, nog voor zij er aan hadden kunnen denken, geld bijeen te brengen om het stuk land te kopen, waar ook zij aldra kleine stukjes goud vonden, eerst als het ware voor het oprapen, maar al spoedig slechts met grote moeite te winnen.

Binnen een week volgden de gebeurtenissen elkander met grote snelheid op en in de gebruikelijke volgorde.

Als eerste gebouw verrees een wisselkantoor, waar de gelukkige vindere van 't eerste goud, hun klompjes, korrels en stofgoud konden inwisselen tegen geld.

Wat later kwam het claimkantoor, de zaken werden beter geordend, de claims werden afgepaald, de eerste honderde goudzoekers stroomden toe, en weldra tierde er misdaad, drankmisbruik en vrouwenhandel.

Het gevolg was dat de eerste gouddelvers naar afweer hadden moeten omzien. Na veertien dagen reeds hadden zij een verkiezing gehouden en een sheriff aangesteld, die het bekende onderscheidingsteken op de lapel van zijn buis droeg, en het was juist deze functionaris, die het direct erg druk had, want het eerste grote misdrijf in zijn kolonie was de avond voor zijn aankomst gepleegd.

De kolonie was juist de dag tevoren verblijd met de komst van een reizend circus, waarvan een zekere Oscar Fitzsimmons directeur was.

De grote tweemasttent zou wellicht in een wereldstad een pover figuur heb-

ben geslagen, maar hier in de wildernis was die tent, met gejuich ontvangen.

Toen de avond tevoren voor het eerst de vetpotjes voor de bonte gevel van de circustent hadden gebrand, toen er een paar van de paardrijdsters naar buiten waren gekomen en een paar danspassen hadden gemaakt, kende de geestdrift der ruwe gouddelvers geen grenzen, en de dames uit het grote danshuis van Ier Ted balden de vuisten en knarsten met de tanden bij 't zien van die onverwachte gevaarlijke concurrentie. Zij dachten misschien ten onrechte, dat die paardrijdsters, trapezewerksters, jongleuses, niet veel beter zouden zijn dan zijzelf.

De eerste avond was dan ook de tent van Fitzsimmons tot zijn zichtbare vreugde tot de nok gevuld geweest, en toen had zich dat schokkende voorval afgespeeld, dat de aanwezigheid van de sheriff noodzakelijk maakte.

Tijdens 't nummer van de Drie Luchtkoningen was er een touw van een trapeze gebroken, en het was gebleken dat het valnet niet meer voldoende spande, zodat een val daarin zonder twijfel de dood zou hebben gebracht van de gevallen artiest.

Het stond onmiddellijk vast, dat hier een laffe moordaanslag beraamd was op een jong meisje, Maisy Plungett, een van het drietal zogenaamde luchtkoningen. De andere luchtacrobaat had haar op het laatste ogenblik weten te grijpen, even voor het touw brak, en naar omlaag geroepen dat men het net opnieuw moest spannen.

Nauwelijks hadden de vanger en de twee vliegers veilig de grond bereikt, of van achter het stalgordijn van verkleurd, rood velours, kwam een grote woeste hond aanrennen, die zich met een wilde grauw op een jonge vrouw wierp, die op de derde rij van de stalplaatsen zat, en haar, voor iemand het had kunnen beletten, de halswervels doorbeet, zodat de ongelukkige bijna onmiddellijk dood was geweest.

Het voorval had een geweldige consternatie verwekt, die nog toenam toen men de samenhang van 't geval begreep.

Er is een man, die deze samenhang beter kent, dan wie ook; en die man is

John Raffles, alias Lord Lister, de Grote Onbekende. Hij was het, die deel uitmaakte van het drietal luchtacrobaten, en zijn secretaris en vriend Charles Brand, eveneens bij de troep aangesloten, weidt in zijn memoires zeer lang uit over dit merkwaardig tragisch avontuur.

In het kort had de zaak zich aldus toegedragen.

Reeds een paar maanden tevoren was Raffles met Brand en zijn chauffeur James Henderson naar Los Angelos getrokken, door geen andere drijfveer bewogen, dan het voornemen de strijd aan te binden tegen het bendewezen, tegen de gangsters en hun wrede methoden.

Die strijd was zeker opwindend, en niet zonder gevaar geweest, en de drie mannen meenden nu wat rust te kunnen vinden, na die worsteling met de handelaars in blanke slavinnen, de dranksmokkelaars en de kidnappers, door een poos in het noorden van Canada te gaan jagen.

Het lot had echter beslist, dat ook daar de avonturen hen niet gespaard zouden worden, en het toppunt was wel bereikt, in een ontmoeting met een gevaarlijke bende, de bende van Schoppen Tien genaamd, die werd aangevoerd door een bandiet, wiens vriendin de vrouw was, die door de hond in het circus werd doodgebeten.

Zwarte Mary was de bijnaam van deze vrouw, en nadat haar vriend in een gevecht, waarbij ook Raffles en zijn metgezellen betrokken waren, gedood was, had zij het bevel op zich genomen, vervuld van wraakgedachten.

Na een aantal verwickelingen, werden Raffles en zijn vrienden tenslotte ingesloten door een aantal leden van de bende en hun lot scheen bezegeld, toen dat gezegende, reizende circus kwam opdagen.

Raffles, Brand en Henderson wisten het vertrouwen van Fitzsimmons te winnen, die een uitmuntend attractienummer in hen rook, en zo werden zij als het ware dwars door de vijandelijke linie heengesmokkeld.

Da circusdirecteur dacht er niet aan

naar de naam te vragen van de man, die zich de vijandschap van Zwarte Mary op de hals had gehaald.

Niet zonder gevaren werd tenslotte Cedar City bereikt; de eerste voorstelling had plaats, en alles liep goed af, tot het nummer van de drie luchtkoningen aan de beurt was. Toen meende Zwarte Mary haar slag te kunnen slaan.

Tijdens een overval op de circustroep had Raffles haar in handen weten te krijgen en behield haar als gijzelaarster. De bende van Schoppen Tien, die de troep voortdurend volgde, had de aanzegging gekregen, dat de aanvoerster zou worden opgeknoopt, als er ook maar één schot gelost werd.

Even voor Cedar City bereikt werd, had de vrouw een poging gedaan om de verloofde van Maisy, Dick Stone, te verleiden in de hoop, dat hij haar zou ontvluchten, maar toen haar verleidingskunsten afstuitten op zijn koele afwijzing, besloot zij wraak te nemen.

En toen zij vernam dat haar grootste vijand, de geheimzinnige Palmhurst, de man die haar en haar bende reeds zoveel schade had berokkend, en die haar zelfs van een groot deel van haar buit geroofd had, de plaats van de gewonde Dick Stone zou innemen, en met Maisy Plungett het luchtnummer zou maken, was haar plan gemaakt.

Zwarte Mary werd na aankomst onmiddellijk in de houten gevangenis van Cedar City opgesloten, maar haar cipier bleek geen weerstand te kunnen bieden aan de verleidingskunsten van die gevaarlijke vrouw en deze wist hem te bepraten haar te laten ontsnappen. Zij wist een paar van de gevolgde bandieten, na de middagrepitie de tent binnen te smokkelen, twee hunner mengden zich onder het publiek en maakten de stelstangen van het valnet los en een hunner sneed de kabel van de trapeze half door, zodat deze stellig zou moeten breken, zodra Palmhurst en May er samen aanhingen.

De toeleg mislukte, maar de vrouw werd op een verschrikkelijke wijze gestraft door Foundling, een hond, die vroeger had toebehoord aan een man,

die zij eigenhandig had helpen vermoorden en uitplunderen.

Nooit had het dier haar vergeten, en toen hij de misdadige vrouw tussen de toeschouwers ontwaarde, en een ogenblik onbewaakt was, stortte hij zich op haar met het bekende gevolg.

Aldus stonden de zaken de volgende ochtend. De sheriff was zeker een brave kerel, die zijn plicht meende te doen, maar hij was geen Sherlock Holmes, en begreep weinig van de ware samenhang.

Natuurlijk zou Palmhurst, achter welke naam Raffles zich verschool, hem nauwkeurig hebben kunnen inlichten, maar deze hield wijselijk zekere bijzonderheden voor zich.

Zo volstond Raffles er dus mee, te verklaren, op welke wijze hij voor het eerst in aanraking was gekomen met Zwarte Mary. Hij verzweeg echter de roef van het geld uit het rotshol waar het door de bandieten verborgen was geweest en vertelde alleen hoe hij bij het circus was gekomen en waarom. Natuurlijk had een der bandieten hem kunnen beschuldigen van die diefstal, maar het spreekt vanzelf dat geen hunner zich liet zien.

Ook al omdat zij geen bewijzen konden aanvoeren.

Wat de identiteit van Zwarte Mary betreft, behoefde men niet in het duister te tasten, haar signalement was naar alle windrichtingen verspreid. Men ontdekte de snede van het mes in het touw, het stond vast dat het valnet was losgemaakt door onbevoegden, en nu was het

slechts zaak te onderzoeken wie dit gedaan had.

Er komen en gaan dagelijks honderden in en uit zulk een gouddelverskolonie, en de sheriff zat dus met de handen in 't haar, want niemand kon een goede beschrijving van de bandieten geven.

Velen konden daarvoor in aanmerking komen, want veel van die gouddelvers zagen er niet bepaald gedistingeerd uit, met hun baarden van drie weken en hun gescheurde kieren, en zo viel het dus moeilijk de echte bandieten te onderscheiden van hen, die alleen maar op hen geleken.

De sheriff deed zijn best, en de gehele ochtend stond zijn kantoortje vol met mannen, die hij had laten ontbieden of had laten halen.

Sommigen hunner werden scherp ondervraagd, en het was best mogelijk, dat er onder die lieden inderdaad bendeleden waren geweest, maar het was ondoenlijk dat uit te maken, want de meesten bezaten geen papieren, waarschijnlijk uitgaande van de veronderstelling, dat men om goud te zoeken geen stempeel van een consulaat nodig heeft en alleen maar een goede spade.

De zaak van Zwarte Mary kon dus gevoeglijk reeds dezelfde dag als afgedaan worden beschouwd.

Zij was in ieder geval de hoofdaanlegster geweest, zij was dood, papieren vond men niet op haar, zij zou dezelfde dag begraven worden, de sheriff had nog andere dingen aan zijn hoofd, en zoals altijd gingen de levenden voor de doden.

HOOFDSTUK II

DE BANDIETEN ROEREN ZICH

De circustent van Fitzsimmons bleef staan, en Raffles deed de toezegging nog enkele dagen te zullen optreden, ter vervanging van de in het gevecht gewonde Dick Stone.

En met hem zouden ook de reusachtige Henderson en de handige Brand hun toeren verrichten.

Het moet echter gezegd worden, dat Raffles bij zijn toezegging ook een weinig gedreven werd door motieven ten eigen bate.

Hij zag zeer goed het gevaar in, wanneer hij thans met zijn twee metgezellen de troep zou verlaten.

Weliswaar hadden zij zich vermomd, maar het kon niet anders, of scherp toellettende bandieten zouden door die vermomming weten heen te zien.

Zouden zij thans het circus verlaten om naar het noorden te gaan, dan zouden die bandieten hen zeker volgen, niet alleen om wraak te nemen, maar ook om de buit van de bende, die zij in Raffles' bezit vermoedden, weer in handen te krijgen.

Als hij echter nog enige dagen wachtte, zouden de bandieten zich misschien verraden en gevangen genomen kunnen worden.

Hierbij had Raffles het voordeel, dat hij tenminste een hunner van aanzien kende, namelijk een zekere Dave Kairn, bijgenaamd Schele Dave.

Raffles had voor gezichten een sterk geheugen en was er volkomen zeker van

dat deze man betrokken was geweest bij een smokkelaffaire in Chicago.

Of de man hem nog herkende mocht betwijfeld worden, als hij hem al ooit gezien had, maar hoe het ook zij, op dit oogenblik was het veel veiliger op te gaan in de massa, en bij de troep van Fitzsimmons te blijven, en dan de wildernis in te trekken.

Raffles, zowel als zijn twee metgezellen hadden natuurlijk een plaatsje gekregen in een der woonwagens.

Niemand van de artiesten had er het flauwste vermoeden van, wie eigenlijk de nieuwe leden van de troep waren, maar het was alsof zij instinctmatig voelden, dat een hunner hoog uitstak boven hen allen, wat geest, scherpzinnigheid, schranderheid en moed betrof.

Fitzsimmons had geen circusdirecteur moeten zijn, als hij niet strak de teugels in handen hield, maar ook hij ondervond die eigenaardige invloed, die uitstroomde van die man, die zo weinig sprak, maar die zich door het kleinste woord wist te doen gehoorzamen.

Intussen voelde die man zich volstrekt niet te hoog, zelf mede te helpen bij het opzetten van de tent; hij had zelfs een paar practische verbeteringen voorgesteld, die de circusdirecteur een hoge dunk gaven van zijn vakmanschap en inzicht.

Volgens zijn methode stond de tent wel twee uur eerder overeind, en dat betekende een groot voordeel uit finan-

cieel oogpunt.

De derde avond was nu aangebroken, en ook ditmaal was de grote tent zeer voldoende bezet. Men had 'n nieuw nummer aangekondigd.

De clowns zouden een nieuw nummer maken, al was het dan ook zo oud als het vak van clown zelf, en Maisy Plungett zou als kunstrijdster optreden.

Zij was reeds kant en klaar gekleed, in haar kort rokje van zeegroen satijn, en haar paard stond reeds achter het gordijn gereed, met het panneau op de brede rug gesespt.

Daarnaast stond de vos van de voltigerijder met een rug, die stroef gemaakt was met hars. De voltigerijder was ditmaal niemand anders dan Brand, die zich na enige oefening bereid had verklaard de kunsten te vertonen, die hij zich eigen had gemaakt in de rijsschool van de Windsorclub te Londen.

Hij was gekleed als jockey, en voelde zich onder die vermomming volkomen veilig, ook al hadden de bandieten het vermoeden dat de mannen, die zij achtervolgden zich nog altijd onder de leden van de circustroep schuil hielden.

Brand onderzocht de singel van zijn paard, overtuigde zich dat de beide lederen handgrepen er stevig aan bevestigd waren, klopte het dier op de glanzende nek, en zei opgewekt:

— En nu maar eens je best gedaan, vriendje. Je kunt het, dat weet ik.

Hij liet het paard over aan de hoede van een der stalknechts, in een vuile overall gekleed, die over een half uur, als slangenmens zou schitteren in een costuum vol stralende lovertjes en ging het hokje binnen in de zijtent, voor Raffles en hemzelf afgezonderd.

Hij vond Raffles iets zeer eigenaardigs, hield de etensbak van de hond Foundling met beide handen vlak onder zijn neus, en snoof de reuk op, die er uit opsteeg.

— Bedorven? vroeg Brand vol belangstelling.

— Neen, Charles, niet bedorven, maar waarschijnlijk vergiftigd. Let eens op die eigenaardige groene glans en er is ook een zonderlinge, wees lucht aan het voedsel. Ik vrees, dat er blauwzuur door-

heen gemengd is, Charles, dan zijn de bandieten natuurlijk in de onmiddellijke omgeving. Dan zullen wij ons in acht moeten nemen, want dan zou ons verblijf hier ons niet meer beschermen. Waarschijnlijk is de een of andere stalknecht omgekocht, want de bewaking is tegenwoordig streng, en zijzelf zullen niet zo gemakkelijk kunnen binnendringen. Ik zal wat van dit voedsel bewaren en het onderzoeken.

— Maar hoe wil je dat doen, hier waar stellig geen instrumenten zijn?

— Die zijn er wel, Charles, want ik heb gezien dat er een vrij goed ziekenhuis is, er moet dus ook een geneesheer zijn en een apotheker, en waar die twee zijn, is stellig een laboratorium. Daar zal ik genoeg vinden om de aanwezigheid van een mineraal vergift te kunnen aantonen. Heb je naar je paard gekeken? Is alles in orde?

— Volkomen in orde.

— En het panneaupaard van Maisy?

— Daar heb ik mijn aandacht nog niet aan geschonken.

— Ga het dan onmiddellijk doen, Edward. Dat meisje is nog niet buiten gevaar, al is haar grootste vijandin dood. De schurken zullen zich op haar willen wreken, als zij er kans toe zien, en een omgekochte knecht, die een hond vergiftigen wil, die kan ook wel de riemen half doorsnijden, die het platte zadel op de rug van het paard vasthouden.

Ik zou graag willen, dat jij die taak op je nam, Charles, zei Raffles.

Brand verloor geen tijd, en keerde naar de stal terug, waarin hij het geschreeuw en het getier van het opgewonden publiek kon horen, en onderzocht zorgvuldig alle riemen van de schimmel.

Maisy Plungett verraste hem bij dat werk en vroeg ongerust:

— Je gelooft toch niet, dat er aan geknoeid is, vriend Charles? Zal ik dan altijd vervolgd worden door die ellendelingen?

— Wacht maar meisje, en het zal niet lang meer duren, of de politie heeft hen allen te pakken, zei Brand. Maar zolang dat nog niet gebeurd is, moeten wij oppassen. Ik zie dat hier alles in orde is, en je kunt je gerust aan de schimmel

toevertrouwen. Let op; de voorstelling begint.

Het kleine orkestje streek en blies er op los, want het was verrijkt met een nieuwe kracht, een saxofoonspeler, die eerst als gouddelever was begonnen, maar aldra had ingezien, dat een houweel een ander toestel is dan een saxofoon, en die zich dus had gehaast voor hij van honger zou omkomen, zijn claim voor een prikje te verkopen, en zich bij directeur Fitzsimmons was komen aanmelden voor een baantje.

De oude slagwerker had nieuwe krachten weten op te doen uit een kruik whiskey, die hij ondanks het verbod had binnengesmokkeld, en ranselde er dapper op los.

De trompetten schetterden en het geheel maakte voldoende iawaai om zelfs de schreeuwers in de grote tent een weinig te doen bedaren.

Eerst kwam er een optocht van het gehele personeel, in de fleurigste costuums, die er waren, opgelapt en verbeterd naar de aanwijzingen van Raffles, en gezeten op de paarden die voorradig waren, op de twee kamelen, die het circus rijk was en op de enige olifant, die de trots was van de troep.

Verder liepen natuurlijk mee de twee gedresseerde ganzen, het ezeltje, de afgerichte varkens, zes of zeven hondjes en achteraan, sukkelden de twee zeehonden.

De stoet trok eenmaal de piste rond, toen plaatste het orkest zich aan het hoofd, waarbij de trom van de oude slagwerker op een laag wagentje werd geplaatst, en zo maakte het geheel nogmaals een rondgang, directeur Fitzsimmons voorop, in rok, met zijn hoge hoed op, en gezeten op een dik bruin paard, dat de vier Heemskinderen met gemak had kunnen dragen.

Dit paard had uitmuntende eigenschappen. Het werd in de hogeschool gereden, het werd in vrijheid voorgesteld door de directeur, het kon optellen en aftrekken, het werd gebruikt door de Salraterilli Troep ter sterkte van drie mannen en twee vrouwen, die erop en afsprongen, als op een tuinbank.

Onder knetterende trommelslagen ver-

dween de fleurige stoet achter het stalgordijn, het orkest keerde alleen terug, nam zijn plaats in, en met een kort galopje kwam het eerste paard de arena binnen, waarmee de voorstelling een aanvang nam.

Grote reizende circussen voeren hun eigen electriche installatie mee, maar dat had Fitzsimmons zich nooit kunnen veroorloven.

Ook gas was er niet, en dus werd de tent van binnen verlicht door honderden vetpotjes die een eindeloze tijd vergden, om te worden ontstoken.

De gouddelevers vonden het prachtig, en zij toonden dit door een luid kabaal te maken, te schreeuwen en met hun hoeden te zwaaien.

Na de eerste jockeyrijder kwamen andere dressuurnummers, de clowns waren grappig, de hondjes waren wonderbaarlijk verstandig, het wonderpaard legde uit dat twee maal twee vier is, de zeehonden wierpen elkander grote ballen toe, en toen kwam Maisy Plungett. Haar bevalligheid maakte zelfs die ruwe kerels stil, meer nog dan haar toeren op het houten zadel.

Gedurende de voorstelling kwamen er nog steeds bezoekers totdat de tent voor de derde maal stampvol was, en als men eens uitrekende wat Fitzsimmons wel verdiend moest hebben in die drie dagen, dan kwam men op een bedrag van niet minder dan tienduizend dollars.

Maisy Plungett moest zich snel verkleeden, want nog geen tien minuten later moest zij optreden met Raffles en de tweede man, Ted Svendrup, in het luchtnummer. Dit zou voor Raffles de laatste maal zijn geweest, want Dick Stone was nu hersteld, had zijn oefeningen hervat, en alles ging zo goed als men het verlangen kon. De volgende avond zou hij zijn plaats naast zijn meisje op het platform weer innemen.

De voorstelling verliep naar wens en om elf uur keerden de bezoekers huiswaarts en werden de lichten gedoofd.

De nacht kenmerkte zich door niets bijzonders, maar in de ochtend had er weer iets sensationeels plaats.

Een door de sheriff aangestelde ordebewaarder vond om zes uur in die mor-

gen een man, bewegingloos uitgestrekt, naast een der wagens; het was de kampwachter, met een mes in de borst en reeds geheel verstijfd.

Onmiddellijk begon de man een onderzoek, en toen hij bij de wagen kwam, waar de entreebiljetten werden verkocht en de recepte bewaard, vond hij de deur daarvan open. De kas was geplunderd tot op de laatste cent.

Fitzsimmons was straatarm geworden in een enkele nacht. Hij was niet alleen kwijt wat hij in drie dagen had verdiend, maar ook het beetje, dat hij bijeen gespaard had.

Natuurlijk werd er onmiddellijk een onderzoek ingesteld, waarbij drie van de sterkste mannen van de troep nodig waren, om Fitzsimmons tot bedaren te brengen, die zijn hoofd te pletter wilde lopen tegen een der steunmasten van zijn tent.

Het was Raffles, die tenslotte een van die buien wist te stuiten en kalmerend zei:

— Gij moogt niet toegeven aan uw wanhoop, patroon. Voor den drommel, gij zijt toch een man.

— Dat ben ik geweest, jammerde de ongelukkige directeur. Maar nu ben ik een wrak. Wat moet ik beginnen? Hoe moet ik voor mijn paarden voer krijgen? Hoe moet ik mijn personeel betalen? Vertel u me dat eens.

— Luister eens, patroon. Jammer niet zo. Ik zal u wel wat geld voorschieten. Ik heb een deposito op een bank in Californië.

— Je wat? vroeg Fitzsimmons, plotseeling bedarend van louter verbazing.

— Mijn reischeque, herhaalde Raffles met een glimlach.

— Heb jij zo'n ding? Ik dacht dat zo iets alleen maar in fabels bestonden. Maar bij de hemel, wie ben je dan eigenlijk, dat je met zulke papieren in je zak loopt?

— Wat komt dat er op aan? zei Raffles, even de schouders ophalend. Laat het je genoeg zijn, dat dat geld werkelijk van mij is, en dat ik het niet gestolen heb. Zeg mij hoeveel je denkt nodig te hebben, tot we de moordenaars en dieven gevonden hebben.

De beklagenswaardige directeur keek Raffles een oogenblik met uitpuilende ogen aan, en barstte toen uit:

— Duizend bommen en granaten. Ben je soms een vermomde prins? Heb je een goudschip op de bodem van de zee gevonden? Ben je directeur van de bank in Washington?

— Van dat alles een weinig, en van het eerste het meest, antwoordde Raffles met een glimlach. Neem maar aan, dat ik een erfenis heb ontvangen, dat is het gemakkelijkste. Kunt u met tweeduizend dollar voorlopig volstaan?

— Daar breekt het zweet bij me uit, stamelde de directeur. Wil je zeggen, dat je hier zo maar tweeduizend dollar kunt loskrijgen?

— Als het moet wel tien maal zo veel, en als het geld voorradig is, wel honderd maal zoveel, antwoordde Raffles. Ik vrees echter dat de wisselbankier zelfs dat bagatel niet kan verschaffen.

Fitzsimmons was opgestaan van de stoel, waarop hij was neergeploft en keek Raffles lang en vorsend aan.

Zijn stem klonk zachter en rustiger, toen hij na enige tijd hernam:

— Het is duidelijk, dat er met jou iets is, Palmhurst, dat ik niet begrijp, dat heb ik al dadelijk gedacht. Jou had ik eerder moeten ontmoeten, dan was ik nu miljonair geweest. Jij bent maar niet zo'n gewone zwerfende acrobaat; jij bent iets heel bijzonders. En als je je onder mijn leiding had gesteld, dan had ik je tot mijn hoogte weten op te voeren, en je had naast mij kunnen plaats nemen op de troon, want ik ben de koning van alle circusdirecteuren.

Raffles bemerkte dat de directeur hoogdravend begon te worden, en maakte een einde aan het gesprek.

— Als de wisselbank hier in de nederzetting werkelijk over genoeg geld beschikt, zei hij, en mijn reischeque kan verzilveren, dan hebt gij binnen een paar uren het geld. En als gij het hebt, patroon, volg dan mijn raad, en keer terug, desnoods na een voorstelling of vijf zes, want dan is het publiek hier toch verzadigd.

— Waarom?

— Omdat het weer gaat omslaan. Ver-

trouw op mijn woord, ik heb er verstand van. Het is bijna november, en het mag een wonder heten, dat het weer zo lang zacht is gebleven. Maar als er sneeuw komt, dan is er voor de zware wagens geen kans om zuidwaarts te trekken. Pak dus bijtijds uw boeltje, want als het hier werkelijk flink gaat sneeuwen, dan zou die oude tent het onmogelijk kunnen uithouden en bezwijken.

Vele dieren zouden niet bestand zijn tegen de koude, die hier soms plotseling kan intreden. Daarom... zoek zuidelijker gewesten op, en liefst zo spoedig mogelijk. Neem de raad aan van iemand, die deze streken en het weder hier kent. Gij hebt een stuk of acht goede trekhonden bij uw dieren. Gij zelf zult daar weinig aan hebben, maar voor mij kunnen ze binnenkort zeer nuttig zijn. Wilt ge

mij die acht honden verkopen tegen vijftig dollar per stuk?

— Vijftig dollar? Maar grote goden, ze zijn geen tien stuivers waard, dat wil zeggen,.....dat is wat overdreven. Eigenlijk zijn het prachtige dieren, voortreffelijk geschikt voor hun werk, en het gaat mij aan het hart om er afstand van te moeten doen. Neen, achteraf beschouwd is vijftig dollar per stuk een goede prijs. Top, toegeslagen. Maar wacht nu even, als ik nu terugga, hoe kom ik dan weer in het bezit van mijn gestolen geld?

— Daar zal ik voor zorgen, antwoordde Raffles rustig. Ik heb mij voorgenomen de daders op te sporen en wat ik mij voorneem, patroon, dat pleeg ik ook ten uitvoer te brengen.

HOOFDSTUK III

DE VINGERAFDRUK

Direct na de ontdekking van de moord, werd er aangifte gedaan bij de sheriff, die een onderzoek instelde, met alle hulpmiddelen, waarover deze brave man beschikte, maar die waren niet zeer uitgebreid. Tom Sloan liet op goed geluk en bij verrassing een paar verdachte inwoners van de kolonie arresteren, en twee beruchte bandieten, van wie iedereen wist, dat zij tot iets dergelijks in staat waren, maar hij moest ze een uur later weer laten gaan, omdat ieder hunner niet één alibi had, maar wel tien, en toen gaf hij een stuk of tien pogingen in die richting maar op, want hij zag wel in, dat hij als hij elke schavuit in de kolonie gevangen wilde zetten, wel verschillende gevangenissen tot het dak kon vullen en dan nog een aantal boeven overhouden.

Misschien zouden er dan in heel Cedar City, geen tien mannen meer op vrije voeten blijven. Er moest dus een andere weg worden ingeslagen, maar Sloan kende die weg niet.

Hij wist wel hoe hij moest omspringen met misdadigers, die door een half dozijn getuigen werden herkend. Dat was een gemakkelijk baantje, en hij liet zo'n vent, als de misdaad ernstig was, eenvoudig opknopen. Paarden stelen behoorde daar tot de ergste misdaden, dat heel natuurlijk was, want wie een ander zijn paard afneemt, berooft hem van zijn enig middel om in het leven te blijven. De paardendief wordt dan ook

vaak zonder vorm van proces aan een boomtak opgehangen.

Op een ochtend kreeg Sloan bezoek van een man, die hem geheel onbekend was, ofschoon hij meende, zijn trekken te herkennen.

Die man stelde zich voor met de woorden:

— Mijn naam is Palmhurst, en ik ben medewerker van het circus Fitzsimmons. Ik kom mij aanbieden om te helpen bij de ontdekking van de daders van die afschuwelijke moord. Geld wil ik er niet voor hebben. Niets anders dan een tijdelijke aanstelling als ondersheriff, zodat ik recht heb op de assistentie van uw mannen, in geval van nood.

— De betrekking van ondersheriff, bestaat hier niet, zei Sloan, tersluiks zijn bezoeker opnemend.

— Dan scheidt u die betrekking maar. Daar hebt u het recht toe. De wet zegt, dat de vrederechter een ondervrederechter kan aanstellen.

— Maar ik heb er geen nodig, zei Sloan kortaf. Ik kan dat zaakje heel goed alleen af met mijn jongens.

— Het is juist, omdat ik dat betwijfel, dat ik je mijn hulp aanbied, zei de bezoeker doodkalm.

— Ben jij dan zo geweldig knap? vroeg de sheriff spottend.

— Ja, in dat soort dingen ben ik geweldig knap. Ik heb meer van dat soort werk aan de hand gehad in de grote steden, Sloan. Kort en goed, neem

je mijn voorstel aan of niet? Bedenk dat je de plicht hebt, met alle middelen die je ten dienste staan de misdaad te straffen, zo staat het woordelijk in het eedformulier.

— Dat is zo... begon Sloan aarzelend, maar ik ken je helemaal niet. Wie staat er voor in, dat je me niet bedriegt? Of zelf niet te vertrouwen bent en misbruik maakt van je aanstelling?

De bezoeker haalde ongeduldig de schouders op en antwoordde:

— Dat zijn praatjes voor de vaak, Sloan. Wat zou ik voor schade kunnen aanrichten in dit gat? Probeer het een dag met mij. Ik heb Fitzsimmons beloofd, dat ik hem zijn geld zou zien terug te bezorgen, en ik ben gewoon, mijn woord te houden. En jou zal het toch ook voldoening geven, de dader of de daders te kunnen straffen.

— Goed. Ik zal je eens wat zeggen, Palmboom, of hoe je ook heten mag. Je ziet eruit als iemand die gestudeerd heeft en veel van de wereld weet. Wat doe je bij dat circus?

— Van alles en nog wat. Schrijf nu maar gauw die acte van aanstelling, die me ook het recht moet geven, huiszoeking te verrichten. Je weet toch zeker wel wat dat is? Ik moet bij de verdachten kunnen binnengaan, om hun huis te doorzoeken, zonder dat zij zich daartegen mogen verzetten.

De sheriff nam een vel papier, met een officieel stempel er op, en begon te schrijven.

Het kostte wel wat inspanning, en vrij wat moeite, maar het lukte toch. Een kwartier later verliet Raffles de blokhut van de sheriff, met in zijn zak een papier, waar in stond, dat hij voor de duur van een week werd aangesteld tot hulpsheriff en de bevoegdheid kreeg huiszoekingen te doen en tot arrestaties over te gaan, als hij meende de schuldige te pakken te hebben.

In een grote stad zou zo iets onmogelijk zijn geweest, maar hier was het volkomen normaal. Het gold hier een stadje dat tevoren nog niet bestond, en dat daar zo maar uit de grond was gestampt, aan de oever van een meer, en dat in hoofdzaak bewoond werd, door ruwe

kerels en bandieten, waar de handhaver van het gezag was gekozen door die bevolking zelf.

In zulk een nederzetting zijn ook bijzondere maatregelen nodig, en niemand zou er aanstoot aan nemen.

Raffles begon dadelijk van zijn aanstelling gebruik te maken, door de afzetting op te heffen, die vier van de trawanten van de sheriff rondom de wagen waar ingebroken was, hadden gevormd.

Een hunner, Al Tassoni geheten, een Italiaan van geboorte, bezat een zekere graad van beschaving en had zeker wel eens gehoord, dat men het publiek niet aanstonds moet toelaten tot de plek waar een misdaad was bedreven.

Hij vergat, dat hier geen detective bestond, voor wie die afzetting van nut kon zijn, en toen kwam er plotseling een aanzetten in de gedaante van zo'n circus klant, die hem een stuk papier van de sheriff onder de neus duwde.

Hij keek er verbluft naar, en niet direct vriendelijk.

Van onder zijn donkere wenkbrauwen keek hij de ander boos aan, en mopperde:

— Daar valt niet veel tegenin te brengen, maar ik heb nooit gehoord dat trapezewerkers ook detectieven waren.

— Trapezewerkers zijn handig en kunnen alles.

Al Tassoni scheen dit een rake opmerking te vinden, want hij stond een ogenblik verbluft, begon te lachen, en zei:

— Vermommingsen, hé? Nu, ik heb er niets tegen in te brengen. Die aanstelling zegt genoeg. Ga maar door, en steek er je neus maar eens in. Ik voor mij wil je wel bekennen, dat ik er geen steek van snap, net zomin als de andere jongens. Niemand heeft iets gezien.....

— Of althans durft niemand iets te zeggen, vulde Raffles de zin aan. Het is iets anders, maar in de praktijk komt 't op hetzelfde neer. We moeten dus het zaakje zelf zien te klaren. Wel eens van vingerafdrukken gehoord?

— Wel van gehoord, maar niet in de praktijk toegepast. Daar hebben wij trouwens het noodzakelijke materiaal niet voor.

— O, nee? Dat is natuurlijk jammer, maar ik zal je wel eens tonen, hoe men

met eenvoudige middelen een heel bruikbare vingerafdruk kan krijgen. Maar het zou wel wenselijk zijn, als iemand hier een fototoestel had.

— Sloan heeft zo'n ding, zei Tassoni. Het is een oud vod, maar je kunt ermee kijken. Hij moet ook nog ergens een rolletje film hebben. Nooit gebruikt. Moet je verbeelden, fotograferen in deze negorij.

— Laat Sloan dan zijn kiekkastje gaan halen, en zie dat je wat roet op de kop kunt tikken, of als dat er niet is, fijn gemalen meel, en een rietje.

Tassoni keek Raffles stomverwonderd aan, niet zeker of hij moest gaan moppen of lachen, maar deed geen van beiden en ging Tom Sloan opzoeken.

Raffles trad daarna de opengebroken wagen binnen, en bekeek daar nauwkeurig de wanden en enkele voorwerpen, door een zelf gemaakt vergrootglas, dat niets anders was dan een van de uit zijn verrekijker losgeschroefde lenzen.

Het was wel een primitieve loop, maar voor het doel heel geschikt.

Zo kwam hij ook bij de brandkast, 'n armzalig roestig ding, dat onmogelijk lang weerstand had kunnen bieden aan een inbreker.

Raffles vroeg zich af, hoe het forceren van de deur in de stilte van de nacht onopgemerkt was gebleven, toen het hem inviel, dat de diefstal misschien had plaatsgehad, nog tijdens de voorstelling, in ieder geval nadat de recette van die avond in de kast was weggeborgen, zodat het lawaai van de muziek het geluid van de kraak misschien had overstemd.

Dat was de enige aannemelijke oplossing, naar zijn mening.

Het duurde niet lang of zijn eenvoudige loop had hem op de kast een paar duidelijke vingerafdrukken doen vinden, op een plek, waar deze onmogelijk veroorzaakt konden zijn, door iemand die de kast eenvoudig met een sleutel zou hebben geopend.

Op het blank gebleven metaal was de indruk van een duim en van een wijsvinger duidelijk te zien.

Op dat moment kwam Al Tassoni aandragen met een oude kodak, een gammele driepoot en een rolletje film.

Verder had hij nog 'n zakje met beenzwart bij zich en een eindje riet.

— Dank je wel, Tassoni, nu kunnen we werken, zei Raffles tevreden. Wij zullen eens zien, wat wij van dit alles maken kunnen. Maar nu iets anders... Veronderstel dat het ons lukt een opname te maken, dan moet de film nog ontwikkeld worden, denk je dat je hier een goede ontwikkelaar kunt krijgen?

— Een wat? vroeg Tassoni, Raffles verwonderd aanziende. Je wilt toch niet gaan drinken?

— Stel je gerust, het is een goedje dat ik nodig heb om het beeld op de film te voorschijn te brengen. Als er hier een drogist is of een apoteker kan ik mij wel redden, denk ik. Er zal toch wel een drogist zijn, die metol of hydrochinon verkoopt?

— Als hij dat goedje verkoopt, dan moeten wij die man in arrest nemen. Het is zeker een of ander vergif?

— In ieder geval zou het je niet goed bekomen, ervan te drinken, maar het mag verkocht worden, stel je gerust, zei Raffles glimlachend. Kom, wij zullen eens aan het werk gaan.

Raffles nam het toestel, probeerde of de sluiters nog werkte, deed er het filmrolletje in, schroefde het op de driepoot, en deed er de film in, liet zich toen een speelkaart geven, strooide er 'n weinigje van het beenzwart op, nam het rietje tussen de lippen, hield de kaart met het zwarte poeder op dezelfde hoogte maar op enige afstand van de vingerafdrukken en blies toen een fijn wolkje door het rietje tegen de afdrukken.

Tot zijn grote verwondering zag de verblufte Tassoni, dat zich een soort zwarte lijnentekening vormde op het staal van de brandkast.

— Dat is kras, riep hij. Waarom blijft er wat van het poeder hangen, en valt het niet naar beneden?

— Heel eenvoudig, Tassoni, de huid van ieder mens is enigszins vettig, voldoende om roet of beenzwart vast te houden. Je begrijpt dus dat het poeder is blijven kleven waar de huid het metaal raakte. Mij dunkt, dat wij de afdruk vrij duidelijk kunnen zien.

— Vrij duidelijk? Man, het is een

plaatje, riep Tassoni verrukt uit. Nu de opname nog.

— Dat zal iets moeilijker zijn, want deze filmtoestelletjes hebben geen matglas en ik kan dus alleen maar een behoorlijke scherpste verkrijgen door sterk te diafragmeren.

— Wat is dat nu weer voor een woord? Kan dat gevaar opleveren? vroeg de voorzichtige toeschouwer; moeten wij niet eerst permissie vragen aan de baas van het spul.

— Dat hoeft niet, antwoordde Raffles glimlachend. Diafragmeren betekent eenvoudig de lensopening kleiner maken. Hoe kleiner de opening, hoe groter de kans op scherpste, maar hoe langer de belichtingstijd moet zijn. Gelukkig doet dat er niet veel toe, omdat het te fotograferen voorwerp zich niet beweegt. Er is een ander bezwaar, en dat kan ik helaas niet opheffen. Ik kan namelijk geen opname op natuurlijke grootte maken. Daartoe zou een voorzetlens nodig zijn.

— Ik geloof, dat Tom Sloan zo'n ding heeft, zo'n soort loopgraafmortier, waarmee hij kiekjes groter kan maken dan ze zijn.

— Een vergrotingskoker? vroeg Raffles levendig. Prachtig. Dat is alles wat ik kan verlangen.

Raffles had de afstand zo nauwkeurig mogelijk geschat, en de lensopening zo klein mogelijk gemaakt, en verzocht Tassoni zich niet te bewegen, op zijn plaats te blijven staan, opdat de vloer niet zou dreunen, opende de lens, haalde zijn horloge te voorschijn, belichtte een volle minuut, sloot de lens, maakte nog een tweede opname, met een nog langere belichtingsduur, toen, voor alle zekerheid nog een derde en toen pas verklaarde hij zich voldaan, rolde de film de spoel op en nam deze uit het toestel.

— En nu geen woord over die duimafdruk. Het is beter als de inbrekers er niets van weten en denken dat ze met suffers te doen hebben.

— Van mij zal niemand iets horen, maat. Ik moet je zeggen, dat ik je bewonder, man, jij zou zelfs in een stad je kostje kunnen verdienen.

— Zou je denken? vroeg Raffles met

een flauwe glimlach.

— Of ik het denk, man? Wel, zoals ik hier sta, bied ik je aan, je compagnon te worden. Jij gaat met je kiekkastje rond, en ik zorg dat de centen binnenkomen. Dacht je soms dat dat niets zou opleveren? Ik zeg je, zodra een gouddelver een paar duiten heeft verdiend, geeft hij ze graag ook weer uit.

— Ik zal er eens over denken, antwoordde Raffles met een effen gezicht.

Raffles keek nog eens in het rond, zocht naar andere aanwijzingen, maar vond niets bijzonders, behalve een weinige vochtige tabak, een uitgebrand propje, dat blijkbaar uit een half leeg gerookte pijp was gevallen.

Hij stak het voor alle zekerheid bij zich en vroeg toen:

— Op welke wijze is die ongelukkige man eindelijk gedood, die de wacht moest houden bij de wagen? Ik weet wel, dat hij werd neergestoken, maar met wat soort wapen gebeurde het?

— Het moet met een breed jachtmes zijn gedaan, en van achteren, onder het schouderblad. De man die het deed, moet zeer sterk zijn geweest. De dokter zegt dat er een rib is geraakt, want daar is een heel brok uit. Het mes drong door tot in het hart.

— Wat was dat voor een dokter? Hebben jullie hier een gerechtelijk lijk-schouwer?

— Neen, zo rijk zijn wij hier niet. Het was zo maar een dokter, een goud-delver, zoals de anderen, pas gepromoveerd, maar die geen cent kon verdienen. Hij heeft het toen maar eens met het goudzoeken geprobeerd. Iets bijzonders kon hij overigens aan de wond niet ontdekken. Die soort messen worden hier bij honderden gebruikt, vooral door jagers.

Raffles was klaar, en gaf het toestel aan Tassoni terug, zeggende:

— Bewaar die kodak zorgvuldig, die kon nog wel eens te pas komen. En nu ga ik zoeken naar een drogist. Misschien heeft hij iets in zijn winkel, dat ik kan gebruiken om de film te ontwikkelen. Kom over een half uur, of laten wij zeggen over een uur in de woonwagen, waar ik met mijn medewerker onderdak heb

gekregen, dan hoop ik je het resultaat te kunnen tonen, en breng dan meteen die genoemde vergrotingskoker mee.

Al Tassoni beloofde ervoor te zullen zorgen.

Hij hield woord en kwam een uurtje later aan het trapje van de grote, helder beschilderde woonwagen, waar Raffles hem glimlachend ontving en hem dadelijk naar een klein raampje bracht.

Hij opende een leeg sigarettendoosje, en nam er een reeds droge film uit, die volkomen helder was en zeer scherp.

— Is dat ding nu al droog? riep Tassoni verbluft uit. Ik dacht dat het uren duurt voor zo'n ding is uitgespoeld en gedroogd.

— Dat is ook zo, Tassoni, maar ik had wat haast, zie je, en daarom heb ik het spoelen sterk bekort en de film kunstmatig gedroogd door middel van wat spiritus en wat warmte. De film hoeft ook niet lang goed te blijven, als de vergroting ervan maar lichtbestendig is. Heb je daar de koker? Het is een oud beestje, en ik geloof niet helemaal lichtdicht, maar dat is te verhelpen. Wij zullen maar eens gauw een proef nemen.

De hulpmiddelen van Raffles bleken nogal primitief te zijn, en zijn spoel- en ontwikkelbakken waren oude waskommen, zeepbakjes en zelfs de helft van een aluminium zeepdoos, maar zij waren niet lek, en dat was de hoofdzaak.

Als door een wonder had Raffles bij de

drogist een pakje bromidepapier weten machtig te worden, glanzend nog wel, en in een geheel donker gemaakt hoekje van de grote wagen, bevestigde hij een vel daarvan in de vergrotingskoker, maakte de film met vier gegomde strookjes vast op een naar maat gesneden stukje glas, omdat de vergrotingskoker alleen voor glasplaten bestemd was, ging naar buiten, trok aan het koordje dat de lens opende, en belichtte aldus het vel gevoelig papier.

Hij ontwikkelde het vel papier bij het licht van een kaars met blaker en al, geheel omgeven door een stuk rood vloeipapier, dat gebruikt werd om er kunstrozen op de rokjes der paardrijdsters van te maken.

Het was tamelijk onbeholpen, maar door ver van de lichtbron te gaan staan, slaagde Raffles er toch in een niet al te slechte afdruk te verkrijgen.

De afdruk was nu veel groter dan de vingerafdrukken en Tassoni keek er met grote ogen naar, en mompelde:

— Ik vind het kunstig. Ik neem mijn petje voor je af, maat. En denk je nu werkelijk, dat je door middel van die afbeelding de dader kunt vinden?

— Als hij nog hier is, maar omdat niemand iets van een vertrek vernomen heeft sedert gisteren, zal de dader niet lang verborgen kunnen blijven; en alleen door middel van deze afbeelding.

HOOFDSTUK IV

IN DE KROEG VAN MESRITZ

Niet lang na het vallen van de avond vernamen sommige gouddelvers, die aan de uiterste grens van de kolonie woon- den, van uit de vlakke een luide kreet, gevolgd door een steunend gerochel.

Maar van hen, die het hoorden, waren er maar twee of drie, die het waagden te gaan kijken wat die doodskreet bete- kende, want men had de vrees leren kennen. Men voelde, men wist, dat hier een bende aan het werk was, die voor geen enkele misdaad terugdeinsde.

Onder de drie, die als eersten naar buiten snelden, bevond zich, zonderling genoeg, ook een vrouw.

Het was een nog jonge vrouw, maar met een gelaat, dat reeds hard en strak was geworden door ontbering en de zware strijd tegen het leven.

De mannen die met haar mede geko- men waren, zagen dat het gelaat ver- wrongen was van angstige voorgevoe- lens, toen zij de trekken ervan konden herkennen bij het licht van de kaars- lantaarn, die een hunner had meegenomen.

De man, die de lantaarn droeg was Raffles en de ander was Al Tassoni. Zij hadden elkander bij toeval die avond ont- moet in een klein kroegje, aan de uiter- ste rand van de kolonie.

Het was Al Tassoni, die bij het kaars- licht, 't eerst de roerloze gedaante dwars over de weg zag liggen, met het gelaat naar beneden, de kleren losgerukt, en met bloed bevlakt.

Het was de vrouw, die ondanks zijn waarschuwingen, de man omwentelde, hem in 't gelaat keek, en zich toen lang- zaam oprichtte, met een gelaat, zo dode- lijk bleek, dat Raffles vreesde, haar in onmacht te zien vallen.

— Kent gij die ongelukkige? vroeg hij zacht. Wie was hij?

— Mijn man, antwoordde de vrouw hees. Die beesten. De laffe bloeddorstige honden. En waarom? Waarom deden zij het? Hij had geen vijanden en behan- delde iedereen altijd even vriendelijk.

— Hierom deden ze het, antwoordde Raffles fluisterend.

Hij wees op de borst van de man, waar het hemd met ruw geweld was stukge- trokken. Er hing het overblijfsel van een lederen riempje om de hals.

— Aan dat riempje had hij zijn zakje met stofgoud bevestigd, vervolgde Raf- fles zacht. Wist gij, dat hij goud had ge- vonden?

— Neen, dat wist ik niet, antwoordde de vrouw, dof, en met starende blik.

— Dan hebben anderen het natuurlijk geweten.

— Dan was dit de eerste dag, dat hij werkelijk goud heeft gevonden op ons kleine stukje grond. Dan hadden wij dus vandaag voor 't eerst enig geluk gehad, na jaren van ontbering en ellende, en nu is aan alles een einde gemaakt door de hand van een laffe moordenaar, kreunde de vrouw schor, nog altijd even angstwekkend bleek.

Toen liet ze langzaam het hoofd zinken, keek neer op de dode, knielde naast hem neer, legde haar linkerhand op zijn borst, en zei met klankloze stem:

— Ik kan niet huilen, Han, maar ik zweer, dat ik niet zal rusten voor ik de dader gevonden en voor de rechter gebracht heb.

Haar stem was hard en rauw geworden.

Eensklaps begon ze te wankelen, en viel languit ter aarde, even bleek als de dode, die naast haar lag uitgestrekt.

— Maak haar slapen nat, Tassoni, zei Raffles zacht, de rivier is vlakbij.

Zwijgend ging de man heen, om een doek in het koude rivierwater te bevochtigen terwijl Raffles de dode man en de omgeving belichtte met zijn lantaren.

Waarschijnlijk had de ongelukkige een deel van het gevonden goud reeds bij de bank tegen bankbiljetten ingewisseld, want Raffles vond er een van liggen, dat hij dadelijk oprapte, en nauwkeurig bekeek.

De man had deze biljetten waarschijnlijk los in een binnenzak gehad en verloren, want het biljet voelde een weinig vochtig aan. Dicht bij de rand waren duidelijk een paar duimafdrukken te zien, en toen Tassoni met de natte doek terugkeerde riep hij bijna luid:

— Dezelfde kerel, die de wagen plunderde, heeft het gedaan. Maar wij zullen hem vinden, dat zweer ik.

— Hoe weet je dat het dezelfde is ?

Het antwoord kwam in de vorm van een revolverkogel, die Raffles op een streep na miste en plat sloeg tegen de rotsen.

Raffles verwijderde zich onmiddellijk van de lantaarn, die hem bijna het leven gekost had en zocht de schaduw op van de hoge rotsen, door Tassoni gevolgd, die op goed geluk een paar schoten loste.

Er klonken snelle voetstappen in de verte, die aldra wegstierven.

Raffles richtte zich op en zei laconiek:

— Dat schot kwam juist bijtijds, want ik had je juist willen antwoorden, en dan had die vent misschien gehoord, dat wij zijn vingerafdrukken hebben.

Ik zal niet rusten voor wij de dader

hebben, en de bende hebben uitgerooid, want het wil er bij mij niet in, dat hier slechts een enkele man aan het werk is geweest. De naam van die bende is Schoppen Tien. De daders wisten dat er heel wat geld in de brandkast moest zijn. Onder andere mijn eigen bezit. Dat kon niemand weten, behalve de bandieten, die het aanvankelijk bezaten, want ik wil het jou wel toevertrouwen, dat ik dat geld van de schurken heb afgenomen.

— Dat mocht je immers als ondersheriff.

— Ja, maar toen ik het deed, was ik dat nog niet.

Het scheen voor Tassoni een moeilijke puzzel te zijn. Hij dacht er even over na, krabde zich op het hoofd, en zei kortaf:

— Dat hindert niet, je bent het later toch geworden. Maar laten wij nu de vrouw helpen of ik zou terug moeten naar de rivier.

Hij knielde naast de nog altijd bewusteloze vrouw neer en het koude water deed haar bijkomen.

Zij streek zich de vochtige haren uit de ogen, keek verwilderd om zich heen, en stamelde:

— Ik geloof dat ik van mijn stokje ben gevallen, niet? Maar nu zal ik sterker zijn. Ze hebben mij het liefste afgenomen wat ik op aarde bezat. En ik zal hem weten te wreken.

— Laat dat maar aan ons over, beste vrouw, zei Tassoni. Dat is de taak van het gerecht. Je mag je niet zelf als rechter optreden.

— O neen, riep de vrouw woedend. Oog om oog, tand om tand. En denk er om, Tassoni, dat je mij niet voor bent, want ik zou het je nooit vergeven. Laten wij hem nu wegbrengen. Hij kan hier niet blijven liggen.

Zij sloeg de handen voor het gelaat en nu pas, kwamen de verlichting brengende tranen en stroomden haar over de wangen.

De twee mannen namen het dode lichaam op, en droegen het terug naar de kolonie, gevolgd door de vrouw.

Op haar aanwijzing werd het lijk naar een blokhut gedragen. Op die sombere

weg voegden zich telkens meer kolonisten bij de kleine stoet, op gedempte toon deze nieuwe moord besprekend, die even geheimzinnig was als die op dé nachtwaker van de circustroep.

De gedode Henry Shore werd op een rustbank neergelegd, en lag daar nauwelijks of de Sheriff trad binnen en liet zich door zijn ondersheriff op de hoogte brengen.

Zijn streng, baardig gezicht stond somber toen Raffles zijn wedervaren vertelde.

Toen Raffles zweeg vroeg Sloan:

— Je zegt, dat er op je geschoten is? Wie deed dat?

— Ja chef, het is een wonder, dat ik niet geraakt ben, maar wie 't deed, weet ik niet, dat kon ik in het donker niet zien.

— Was er maar één, of waren er meer?

— Er werd maar één schot gelost, maar het kunnen er wel twee geweest zijn, naar het geluid van de voetstappen te oordelen.

— Geen enkel spoor?

— Niet het minste.

De sheriff balde zijn vuisten, bromde iets onverstaanbaars, en zei toen, zijn hand op de schouders leggend van de vrouw:

— Wij zullen ons uiterste best doen om de dader te vinden, Ann. En als wij hem hebben.....

— Roep mij dan, voltooide de vrouw op vaste toon de zin. Ik zal zelf het vonnis wel voltrekken.

— Je weet dat dat niet mag, Ann, hernam de sheriff hoofdschuddend. Maar hij zal zijn straf niet ontgaan, wees daar zeker van. Wat jullie tweeën betreft, doet je uiterste best om de moordenaar te vinden. Dit kan zo niet langer voortgaan. Het wordt hier een onhoudbare toestand. En ik begrijp niet wie het kan hebben gedaan, want de bende van Schoppen Tien, is in noordelijke richting vertrokken.

— Vertrokken? riep Raffles in de grootste verbazing. Wanneer?

— In de loop van deze avond.

— Dat moet een krijgslist zijn, riep Raffles uit. Ik vertrouw dat niet. In elk geval hebben zij een paar leden van de

bende hier achter moeten laten. Wij gaan op onderzoek uit, maar eerst moet de vermoorde behoorlijk begraven worden. Laat ik eerst de wond nog eens bij goed licht bekijken.

Men trok de dode het geruite hemd uit, draaide hem om, en toen kon Raffles de diepe wond onderzoeken.

Hij constateerde, dat de stoot moest zijn toegebracht door een zeer krachtig man, en met een breed scherp mes.

De dood moest bijna onmiddellijk zijn ingetreden.

Even later verlieten de sheriff en zijn mannen de blokhut, en lieten de vrouw daar achter met haar dode, bij wiens lichaam zij die nacht zou waken.

Tot diep in de nacht deden Raffles en zijn nieuwe collega, al het mogelijke om een spoor te vinden van de dader, echter tevergeefs.

Niemand had iets bijzonders waargenomen en slechts enkelen hadden de doodskreet van Shore gehoord.

Met een zeer onbevredigd gevoel ging Raffles eindelijk vermoeid slapen, maar de volgende dag zette hij het onderzoek met volle kracht voort.

Hij oefende in de ochtenduren enige tijd met Henderson en Brand in de grote, schaars verlichte circustent, maar voornamelijk om bij niemand achterdocht te wekken.

Dick Stone, volkomen genezen, alleen nog een beetje bleek, zwaaide aan het rek, met Maisey Plungett, maar Svendrup de vanger, somber gestemd over het gemis van zijn partner bleef onzichtbaar.

Toen zij weer alleen waren, vroeg Brand aan Raffles:

— Hoe lang moet dit zonderlinge leven nog duren, Edward?

— 'n Moelijk te beantwoorden vraag, Charles. Het zal op zijn minst zolang duren, tot ik weer in mijn bezit heb, wat mij is ontstolen. Bovendien heb ik een taak op mij genomen, tegenover de sheriff, en die taak wil ik volbrengen. En ten derde is de toestand in het noorden juist nu zeer onzeker, want Sloan had het bij het rechte eind, en een deel van de handieten zijn in noordelijke richting vertrokken.

— Misschien trekken zij naar de vind-

plaats en willen daar met geweld bezit nemen van de claims, zei Brand ernstig.

— Dat is niet onmogelijk, Charles, zei Raffles. Hoe het ook zij, wij moeten voorzichtig zijn, en het kan geen kwaad, voorlopig bij het circus te blijven. Ik heb nog niet eens gesproken van mijn vaste voornemen de dader van de tweevoudige moord te vinden.

— Je bent er dus zeker van dat de man, die de nachtwaker vermoordde, ook Henry Shore dood stak?

— Zo goed als zeker, Charles. De vingerafdruk ligt niet. Ik heb in mijn leven al heel wat vingerafdrukken gezien, maar deze zal ik nooit vergeten.

Raffles haalde de fotografische afdruk uit zijn portefeuille, toonde hem aan Brand en vervolgde:

— Kijk zelf eens, welk een merkwaardige loop de lijnen hebben, dan zul je ook zien dat in het midden enige lijntjes ontbreken. Er is daar een bijna cirkelrond plekje, waar de huid van de man waarschijnlijk nieuw is na een verwonding. Natuurlijk ben ik niet zeker of deze afdruk precies naar de uiterlijke grootte is, maar ik weet wel, dat de afdruk op de kast en op het enigszins vochtige bankbiljet mij trof door de grootte. De dader is dus ongetwijfeld groot van stuk en zeer sterk. Wij zullen nu eens verder gaan met ons onderzoek, als je het goed vindt.

Het eerste wat Raffles die ochtend deed, was de directeur van de kleine wisselbank opzoeken bij het eind van de nederzetting, op de weg naar de goudvelden, waar de ongelukkige Shore inderdaad de dag tevoren bleek te zijn geweest, om een deel van het gevonden goud in bankpapier om te wisselen.

Hij vernam daar, dat het nogal vrij veel was geweest; bijna vierduizend dollar.

Raffles liet hem het biljet zien, en de kassier verklaarde, dat dit biljet naar alle waarschijnlijkheid door hem de dag tevoren was uitbetaald.

Dat was om een uur of zes in de namiddag, en daar het toen nog niet geheel donker was, moest Shore zich onderweg ergens hebben opgehouden, in plaats van regelrecht door te gaan naar de

blokhut, waar zijn vrouw hem wachtte.

Dat bleek ook inderdaad het geval te zijn. Een paar van zijn vrienden, die eveneens een goede dag hadden gehad, wisten hem mee te tronen naar de kroeg van Mesritz, een jood van Poolse origine, die als een der eersten een kroeg had geopend in het midden van de kolonie.

Het bleek dat Nick Mesritz Shore had gezien. Hij had met zijn vrienden een paar glazen bier gedronken, maar dronken was hij niet geweest.

Of hij over zijn vondst gesproken had? vroeg Raffles. Hij zelf niet, maar zijn vrienden wel. Wie er also waren? Een stel delvers en verder mensen van de troep van Fitzsimmons, een van Sloans mannen, een paar houthakkers en pelsjagers, zeker wel twintig mannen bij elkaar. Het was zo goed als volkomen donker, toen Shore vertrok en Mesritz wist zeker, dat hij met zijn twee vrienden was weggegaan.

Raffles zocht die vrienden op. Hij moest daartoe naar de vindplaats van het goud, want een gouddeilver laat zich nergens door weerhouden zijn strijd met het geluk voort te zetten.

Hij gebruikte daartoe een der circuspaarden. Hij trof daar twee mannen aan met eerlijke gezichten, die nog onder de indruk waren van de tragische dood van hun kameraad. Zij vertelden, inderdaad tegelijk met Shore de kroeg van Mesritz te hebben verlaten, maar na nog wat te hebben gepraat, waren zij al spoedig huns weegs gegaan.

Raffles keek terloops eens naar hun handen en zag direct, dat die mannen, met hun smalle handen, en die eruit zagen als voormalige kantoorbedienden, onmogelijk de daders konden zijn.

Het was middag toen hij terugkeerde, en nadat hij het paard weer had gestald, begaf hij zich in gezelschap van Brand en Henderson opnieuw naar de kroeg van Mesritz.

Het was er nu vrij vol. Tot zijn verwondering vond hij er de weduwe van Shore, die dicht bij de tapkast stond te drinken met een roodharige man, maar toen hij naderbij kwam en haar gezicht zag, bemerkte hij, dat zij zich vrolijker voordeed dan zij was.

Haar gezicht was bleek en vertrokken door een geforceerde glimlach.

Maar de man met zijn rode haar zag dat blijkbaar niet, en dacht misschien dat hij een verovering had gemaakt, want hij keek verwaand rond, alsof hij de andere mannen wilde tarten hem zijn buit te betwisten.

De vrouw had tersluiks een snelle blik op Raffles geworpen, maar niets op haar strak gezicht deed vermoeden, dat zij hem herkende.

Raffles trad op de tapkast toe, en juist op dat ogenblik haalde de rood-

harige enkele bankbiljetten uit zijn zak, nam er een uit, wierp het achteloos voor Mesritz neer, met een gelaat dat glansde van zegepraal.

Raffles had zeer goede ogen. Het tien dollarbiljet was een weinig vetzig, en duidelijk zag hij een duimafdruk in de linkerbovenhoek van het biljet.

Het was een heel merkwaardige afdruk met onregelmatige lijntjes, met in het midden een glad plekje, alsof daar een kuiltje in de duim zou zijn geweest, of een nieuwe huid.

HOOFDSTUK V

OP ZOEK NAAR DE DADER

De man met het rode haar keek al niet meer naar zijn biljet om, maar grijs-lachte tegen zijn metgezellin.

Raffles wist snel en ongemerkt het biljet te verruilen tegen een van zijn eigen tien dollarbriefjes.

Het is de vraag of Mesritz de enige was, die 't zag, maar in elk geval, maakte hij geen aanmerkingen, nam het biljet op, en schoof de roodharige het wisselgeld toe.

— Wat is er? vroeg Brand op zachte toon, toen Raffles hem naar 'n stil plekje had gevoerd, terwijl Henderson achter bleef bij de tapkast.

— Kijk hier eens naar, zei Raffles

even zacht, terwijl hij Brand het zoëven weggenomen biljet liet zien.

— De duimafdruk, zei Brand verrast, zodra hij 'het biljet wat nauwkeuriger bekeken had. Zelfs met het blote oog is de overeenkomst duidelijk te zien. Hoe kom je er aan?

— Ingeruild, ongezien natuurlijk, tegen een biljet, waarmee de vent met dat rode haar betaalde. Die man daar, voor de tapkast, die met Ann staat te praten.

— Die heb ik nog nooit gezien. Dat moet een nieuweling zijn. Zou je hem niet direct laten arresteren?

— Geen overhaasting, Charles. Je

ziet dat er nog wel enkele andere af-drukken op het biljet te zien zijn. Het is dus niet zeker of deze van hem is. Dat moet ik eerst onderzoeken. Ga maar mee.

— Een ogenblik. Wat doet Ann Shore hier? Is ze haar man al vergeten?

— Neen, integendeel, zij is op het oorlogspad. Zij hoopt misschien met haar bekoorlijkheden te bereiken, wat de politie blijkbaar niet kan. Zij zal het niet opgeven, voor zij enig spoor ontdekt heeft; zij hoopt misschien op een woord, in dronkenschap losgelaten, op een blik, die alles verraadt. Aanknopingspunten heeft zij niet. Zij beschikt zelfs niet over het weinigje dat wij weten. Het is een tasten in het duister, maar ze zal volhouden, dat zul je zien.

Ze waren de tapkast juist genaderd, toen zij de rustige, maar weinig vriendelijke stem van Henderson hoorde zeggen:

— Ik kijk helemaal niet, man.

— Je kijkt wel.

— Best, dan kijk ik wel. Mag dat niet?

— Het mag niet, als ik het niet hebben wil. Jij hebt niet naar deze vrouw te kijken op een manier, die ik niet goedkeur.

Het was de roodharige, die deze woorden sprak, terwijl hij keek met een valse blik naar de reus, met zijn rechterhand verdacht dicht in de buurt van de kolf van zijn revolver, die uit de holster stak.

— Blijf met je handen van die revolver af, vriend, zei Raffles naderbij komend. Je kent mij zeker niet. Hier is mijn medaille. James bemoei je niet met deze man.

— Ik heb mij niet met hem bemoeid, mijnheer, zei Henderson verontwaardigd. Hij beweert dat ik naar Ann Shore keek, en ik zweer dat ik daar zelfs niet aan dacht.

— Het is goed, zei Raffles kortaf, ik wil geen ruzie over zulke dingen. En jij

blijft met je vingers van die revolver af, zeg ik je nogmaals.

De man met 't rode haar keek Raffles met een loense blik aan, pruttelde iets voor zich heen, dat niet verstaanbaar was, maar trok zijn hand terug.

— Ik hou niet van lelijke gezichten om mij heen, zei Raffles. Kom, drinken jullie het af. Twee glazen bier voor de heren hier; ik betaal.

Henderson keek een weinig verbluft, tot een heimelijke stoot tussen de ribben, hem door Brand toegebracht, hem bewees dat er iets broeide, en dat hij niet langer mocht tegenspreken. Het gelaat van de roodharige klaarde op, en hij zei grijnslachend:

— Daar ben ik altijd voor te vinden. Als jullie hier in dit lokaal maar allemaal weten, dat deze vrouw van mij is.

Raffles nam de man tersluiks, maar aandachtig op.

Voor zover hij wist, had hij hem nog nooit gezien, en zeker niet bij de troep bandieten, de leden van Schoppen Tien.

Dat wilde echter niet zeggen, dat hij er geen deel van kon uitmaken. Hij was fors gebouwd, met grote eeltige handen. Raffles keek naar die handen, en zocht naar de duimtoppen, die breed waren en sterk ontwikkeld.

Mesritz had de twee bestelde glazen bier voor Henderson en de andere man neergezet, en Raffles betaalde.

De roodharige had het zijne al opgenomen, hief het op, keek over de rand heen, Henderson schuins aan en zei toen:

— Iedereen kan goede vrienden met Jasse Sederström blijven, als hij maar niet doet wat ik niet verkies. Hoe heet jij eigenlijk?

— James Brown, antwoordde Henderson, gewaarschuwd door een tweede stoot van Brands vuist. Daar ga je Sederström klinkt zweeds niet? Proost.

Zonder iets te zeggen goot Sederström de inhoud van zijn glas door zijn keel, en zette het op tafel.

Op het glas was de indruk van zijn duimtop op de buitenkant duidelijk te zien.

Raffles verschoof het schijnbaar geheel onderaan, draaide het om, en bekeek toen met grote aandacht de duidelijk zichtbare afdruk van de duimtop van de man.

Er ging een lichte schok door hem heen, maar het was er een van teleurstelling.

Raffles behoefde de foto niet eens te voorschijn te halen, om dadelijk te zien, dat deze vingerafdruk niet de minste overeenkomst vertoonde met die op de brandkast en op het, naast het lijk van Shore gevonden biljet.

Hij was er echter zeker van dat de afdruk op het tien dollarbiljet, waarmee de Zweed zoëven betaald had, van de moordenaar was.

Zijn hersens werkten snel, terwijl hij nog altijd, schijnbaar in gedachten verzonken, het glas met zijn vingers om en om draaide.

Hoe kwam de roodharige aan dat biljet?

Was het van hand tot hand gegaan, of had Mesritz het rechtstreeks van de moordenaar ontvangen?

Was hij misschien een medeplichtige?

Kende hij hem wellicht? Wist hij iets af van die afschuwelijke misdaad?

De afdruk op het biljet, dat Raffles nu in zijn zak had, was beslist vers geweest. Het kon dus pas kort geleden zijn, dat Sederström het van de moordenaar had ontvangen.

Wist hij wie die man was?

Zou hij het zich kunnen herinneren, wie het hem betaald had?

Dat leek Raffles zeer waarschijnlijk, want bankbiljetten zijn tamelijk schaars in een goudgraverskolonie. Meestal gebruikt men daar stofgoud als betaalmiddel, en goudschaaltjes vindt men er dan ook bij dozijnen.

Raffles wist, dat hij met een gevaarlijk individu te maken had, maar hij steunde aan de andere kant op zijn autoriteit als assistent van de sheriff.

Hij vatte dus Sederström bij de mouw en zei, voor de anderen onverstaanbaar:

— Ik zou wel eens een paar woorden met je willen praten, maar onder vier ogen, Sederström.

De zweed keek hem verwonderd aan en de mededeling scheen hem maar half te bevallen.

Hij keek van Ann Shore naar Henderson en vroeg:

— Kan dat niet hier?

— Neen, dat zal niet gaan.

— Dan moet Ann erbij zijn. Geheimen heb ik niet voor haar, en ik wil haar niet alleen laten met die grote kerel.

— Ann Shore mag mijnentwege meegaan, gaf Raffles toe, met een snelle, waarschuwend blik naar de vrouw.

— Goed; dan is het wat anders. Kom, Ann, de ondersheriff moet me spreken.

Zo onopvallend mogelijk ging Raffles naar buiten, gevolgd door Sederström en de weduwe van de vermoorde man.

De kroeg van Mesritz lag afgezonderd, en tien stappen verder kon niemand hen meer horen.

De vrouw hield zich een weinig terzijde, niet begrijpend, wat de pas aangestelde ondersheriff van plan was.

Raffles haalde langzaam het zoëven van de toonbank genomen bankbiljet uit zijn zak, toonde het Sederström, en zei, hem scherp aanziende:

— Je hebt zoëven met een tiendollarbiljet betaald Sederström. Hier is het. Wil je me eens zeggen, hoe je daaraan bent gekomen?

De Zweed werd vuurrood, en zijn ogen keken dadelijk weer dreigend, toen hij driftig antwoordde:

— Dat geld heb ik eerlijk verdiend,

sheriff. Je hoeft er niet aan te twijfelen.

— Dat doe ik ook niet, antwoordde Raffles doodkalm. Maar ik hecht er veel aan te weten, wie je dat biljet gegeven heeft.

Ofschoon Ann Shore niets wist van het maken der afdrukken, scheen een soort instinct haar te zeggen, dat die vreemde ondersheriff, die voor zijn genoegen politiebeambte scheen te zijn, op een of ander spoor was, en langzaam kwam zij naderbij, met grote nieuwsgierigheid in haar ogen, en half geopen-de mond.

Sederström haalde de schouders op en zei onwillig:

— Ik sta nog al gauw klaar met mijn vuisten, maar een dief ben ik niet. Ik heb dit geld eerlijk verdiend.

— Ik zeg je immers, dat ik er niet aan twijfel. Wie gaf het je? Kun je je dat nog herinneren?

— Het werd me niet gegeven, ik heb het gewonnen, met kaarten.

Het was alsof Raffles de waarheid voor zich zag zweven.

Zijn gelaat verried niets, toen hij her-nam:

— Heb je vandaag gespeeld? Biecht maar gerust op, Jasse, het is immers geen misdaad.

— Dat weet ik nog zo niet, zei de Zweed met een schuine blik op Raffles. Want 't wordt dan toch maar verboden.

— Hier niet, stelde Raffles hem gerust. Zeg me dus maar met wie je vannacht of vandaag hebt zitten kaarten.

— Daar hoef ik geen geheim van te maken. We speelden verder met ons vier-en.

— Je hebt dus gekaart met drie anderen. Bleef je maat altijd dezelfde?

— Ja, dat was Mesritz. Hij heeft dus ook gewonnen.

In zijn gedachten schakelde Raffles de kroeghouder onmiddellijk uit. De vorige dag was hij voortdurend in zijn kroeg geweest, verder was hij maar een klein min mannetje, en ten slotte had hij dat biljet niet kunnen betalen, want hij was de medespeler van Sederström geweest.

— En jullie tegenspelers, Jasse, wie waren dat?

— Een er van ken ik niet, dat was een Fransman, geloof ik. Een vent met fijne manieren, en een puntbaardje. Hij draagt een gouden bril en hij ziet er uit als de directeur van een kostschool.

— Dat moet monsieur Dujardin geweest zijn, meende Raffles, ondanks zichzelf glimlachend om de beschrijving, en ook hem verwierp hij onmiddellijk als de dader. Het was volgens hem uit-gesloten, dat deze beschaafde Fransman, uit armoede hierheen gejaagd, aan zulk een afschuwelijke misdaad schuldig zou zijn.

Ann Shore scheen nu ook te begrijpen, waar het om ging, want zij was het die in spanning vroeg:

— En wie was de vierde man?

— Moet ik daarop antwoorden, she-riff? vroeg de zweed, die aarzelde met zijn antwoord.

— Neen, Jasse, dat behoef je niet, zei Raffles kortaf. Bemoei jij je er niet mee, Ann Shore. Het is al mooi dat ik je heb toegestaan om erbij te zijn. Wie was de vierde man, Jasse?

— Nou vraag je meer dan ik weet. Zijn naam ken ik niet, maar ik geloof dat hij een landgenoot van mij is. Maar wacht even, daarnet was hij nog binnen, in de kroeg van Mesritz. Als je wilt kan ik je hem aanwijzen. Wat is er eigenlijk aan het handje?

— Een heel lelijk ding, Jasse. Je zult het gauw genoeg horen. Ann Shore, jij blijft hier. Kijk mij eens goed aan; ik meen het. En wees gerust, er zal recht worden gedaan. Maar ik zal je beletten, je neus in onze zaken te steken. Je zou

alles kunnen bederven; ik beloof je dat je het dadelijk zult weten, als we de moordenaar te pakken hebben.

De vrouw wierp Raffles een woedende blik toe, maar ze bleef waar ze was.

Raffles ging met Sederström naar de kroeg terug, en toen hij op het punt stond naar binnen te gaan, waarschuwde hij zacht:

— Je wijst hem alleen maar aan, verstaan.

— Begrepen, grinnikte de zweed.

't Volgende ogenblik stonden zij weer in de rokerige gelagkamer. 't Getier was

daar nog toegenomen, en men kon nauwelijks zijn eigen woorden verstaan. Er werd gezongen, en het stofgoud ging van hand tot hand.

Even gingen de ogen van Sederström door de gelagkamer, en Raffles voelde een soort electriche schok door zich heen gaan, toen de zweed knikte in de richting van een man, die onverschillig over de tapkast hing, en met Mesritz aan het praten was.

— Dat is de man, die mij vanmiddag na het kaartspel drie of vier biljetten van tien dollar gaf. Hij had er zat.

Die man was Ted Svendrup.

HOOFDSTUK VI

HET GAT IN DE VLOER

De woorden van de Zweed hadden Raffles ten zeerste verrast, maar deze verloor geen ogenblik zijn kalmte.

Veel werd hem op dat tijdstip duidelijk van wat nog raadselachtig was geweest.

Inderdaad, wie had beter dan de derde man van het luchttrio de wijze kunnen bestuderen, waarop Fitzsimmons zijn avondrecette bewaarde?

Wie had beter op de hoogte kunnen zijn van het feit, dat de nieuweling, die daar zo plotseling uit de lucht was komen vallen, in het bezit was van waardevolle voorwerpen en geld?

Wie was beter in staat geweest de nachtwaker ongemerkt te besluipen en neer te steken?

Raffles keek een ogenblik naar de rechterhand van de man, die op het zink van de tapkast lag.

Het was een grote hand, zoals vangers meestal hebben, met krachtig ontwikkelde vingers.

En nu herinnerde hij zich ook eensklaps hoe Svendrup onlangs een kleine wond aan de rechterduim had opgelopen, die pas dezer dagen geheel genezen was.

Svendrup was ook in de kroeg van Mesritz geweest, waar Shore wat al te duidelijk had laten blijken van zijn voorspoed.

Raffles kwam ongemerkt dicht naast de man staan, dezelfde man, aan wie hij nog slechts enkele dagen tevoren zijn eigen leven had toevertrouwd.

Wat een afschuwelijke ontdekking, dat die man, die had samengewerkt met een jong meisje, een lief en onschuldig kind, een misdadiger was.

Nog was Raffles niet zeker, tot Svendrup een hand uitstak en zijn glas gin opnam.

Zijn duim zette een duidelijke afdruk op het vettige glas.

Er was nu geen twijfel meer mogelijk, het was de afdruk met het kleine gladde plekje in het midden.

— Ik zou niet zo veel drinken als ik jou was, Svendrup, zei Raffles zacht.

De Zweed wendde Raffles zijn gelaat toe, en Raffles kon voor het eerst goed in de groene ogen van de man zien.

— Ik denk er gauw mee op te houden, met die vervloekte trapeze, bedoel ik, zei hij schouderophalend. Ik voel er meer voor naar goud te gaan zoeken.

— Maar je vergeet, Svendrup, dat het leven van twee jonge mensen afhangt van jouw scherp oog, van jouw vaste hand, hernam Raffles op ernstige toon.

De trapezewerker gaf een harde slag met zijn vuist op de tapkast, keek Raffles brutaal aan, en zei:

— Ik zal drinken, wanneer en zo veel ik wil, laat ik je dat zeggen. Nog een glas Mesritz.

Raffles keek de man, koud en minachtend aan, deed een stap achteruit en zei:

— Ik kan je niet beletten om je dronken te drinken, maar ik kan wel beletten dat twee jonge mensen zich aan jou toevertrouwen, want je bent dronken. Hoe ik me zo in je heb kunnen vergissen. En wat ben je veranderd. Je bent veranderd als een man, wiens leven totaal bedorven is door een vrouw.

De opmerking had eigenlijk geen bijzondere bedoeling, maar toch trof deze doel, want de Zweed werd plotseling vaalbleek, stotterde iets en schreeuwde:

— Ga weg jij. Ga weg of er gebeuren ongelukken. Waar blijft dat glas, Mesritz?

Raffles' stem klonk hard en koud weer, toen hij zei:

— Ik zal het je niet lastig maken, Svendrup, maar ik zal weten te beletten, dat je vanavond optreedt.

Voor de zweed nog iets had kunnen zeggen, had Raffles zich omgewend.

Hij ging terug naar Jasse Sederström, die wel wat verbaasd en uit de verte het kort tafereeltje had gadegeslagen, klopte hem op de schouder, en zei:

— Het is al in orde, Jasse. Het spijt me, dat ik je heb moeten lastig vallen.

— Het heeft niets te betekenen, onder-sheriff. Heb je nu tenminste je zin en ben je tevreden?

— Mijn zin heb ik, maar tevreden ben ik niet, gaf Raffles ten antwoord.

Raffles gaf Brand en Henderson een wenk, door slechts weinige anderen opgemerkt, en niet zodra stonden zij met hun drieën buiten, of Raffles zei zacht en nadrukkelijk:

— Ik heb hem.

— Wie heb je? vroeg Brand.

— De dader. De pleger van die laffe moorden, die wij willen straffen.

— Wie is het? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Iemand, die tot dusverre steeds buiten verdenking is gebleven, namelijk Ted Svendrup.

— De trapezewerker? vroeg Brand verrast, maar even daarna zei hij: Dat verklaart veel. Hij is altijd in de onmiddellijke nabijheid geweest; hij kon beter dan wie ook weten, waar en hoe de kasgelden bewaard werden. Waarom heb je hem niet onmiddellijk gearresteerd?

— Omdat ik de kolf van zijn revolver uit zijn zak zag steken, antwoordde Raffles laconiek. De man was dronken, en bovendien had hij vrienden om zich heen. Het zou een schietpartij hebben gegeven, waar het eind van weg is. Je denkt toch niet, dat ik bang ben, Charles?

De jongeman maakte een gebaar van afweer, maar hij vond dit optreden toch heel weinig strokend met het doortastende karakter van zijn vriend.

Raffles glimlachte en zei, met zijn hand op de schouder van zijn vriend:

— Kom er maar rond voor uit. Je vindt mijn optreden vreemd, maar ik zou je de vraag willen stellen of je met zoveel zekerheid weet, dat hij de buit niet bij zich draagt.

— Onmogelijk is het niet, zei Brand aarzelend.

— Nu dan, waarom zou ik dan zoveel haast hebben gemaakt? Hij vermoedt nog niets, en hij zal ons ook niet meer kunnen ontsnappen. Vergeet ook niet, dat wij thans de gelegenheid hebben, de wagen te onderzoeken, die hem tot verblijfplaats dient, en die hij deelt met Stone, en nog een paar andere mannen.

— Die vrouw staat daar nog altijd; en het is alsof zij ergens op wacht.

— Ik heb haar gezegd, dat zij niet naar binnen moest gaan, Charles. Zij weet dus nog van niets, en waarschijnlijk is dat maar goed voor Svendrup.

Raffles liep op Ann Shore toe, en zei zacht:

— Het is mis geweest. Ga naar huis, Ann, en wacht daar rustig af, tot ik je bericht kom brengen, als ik iets naders ontdekt heb.

De vrouw wierp hem een onderzoekende blik toe en zei langzaam:

— Ik geloof, dat je me tracht te bedriegen, sheriff; je hebt al iets ontdekt daarbinnen. Zeg me, wie het is? Wie is het?

— Als ik het wist, Ann, zou ik het je toch niet zeggen. Het is niet aan jou, om gerechtigheid uit te oefenen. Bezwaar je geweten niet met een misdaad.

— Een misdaad? Noem je het een misdaad, als ik de dood van mijn man wreek op zijn moordenaar? Wie is het?

— Ga naar huis, Ann, van mij zul je 't niet horen, antwoordde Raffles stroef.

De vrouw keek hem nogmaals aan, met een sombere blik, maar zei rustig:

— Het is goed. Ik zal gaan. Ik zal afwachten wat je over me gaat beslissen. Je kunt mij thuis vinden.

De schemering begon te vallen, en de drie mannen gingen zwiingend in de richting waar de grote circustent stond opgesteld.

Plotseling hief Brand het hoofd op en zei:

— Zei je niet, dat hij dronken was, Edward?

— Als hij het niet was, dan scheelde het toch niet veel.

— Maar dan mag hij toch vanavond niet optreden, dat zou toch levensgevaar-

lijk zijn voor de anderen en voor hemzelf.

— Ik heb het hem ook verboden, Charles, maar ik geloof niet dat hij zich aan mijn verbod zal storen. Daarom zal ik Fitzsimmons zeggen hoe de zaken staan. Hij moet hem desnoods met geweld belletten, vanavond zijn nummer te maken. Ik kan wel voor hem invallen, of anders maken Maisy Plungett en Stone eenvoudig hun nummer parterre, want daarbij hebben zij Svendrup niet nodig. Dan moet Henderson natuurlijk optreden. Dat is al eenmaal gebeurd en met groot succes. Maar stil, daar is Fitzsimmons. Laat mij maar even het woord doen.

Fitzsimmons kwam aanstappen, reeds in groot ornaat, met zijn rijbroek van wit zeemleder, zijn glimmende kaplaarzen, zijn hoge hoed, zijn wit piqué vest, en zijn rok, die hem in de loop der jaren, een beetje te nauw was geworden.

Over tien minuten zou de kas geopend worden, en alles voorspelde een drukke toeloop. Er was veel goud gevonden die dag, en er was behoorlijk gedronken.

Raffles voerde de verbaasde directeur wat terzijde in de schaduw van een der grote wagens, en zei zacht:

— Ik heb u iets heel ernstigs mede te delen, baas. De dader van de dubbele moord is gevonden. Het is Ted Svendrup, de vanger.

Hij staat nu in de kroeg van Mesritz te drinken en wil vanavond toch optreden.

De directeur slaakte een zachte uitroep en stamelde:

— Ik hoop dat je je vergist. Een lid van het gezelschap Fitzsimmons een moordenaar. Afschuwelijk en ongelooflijk. Het strijdt tegen de natuur en tegen de traditie.

— Ik vergis mij niet, baas, zei Raffles met vaste stem.

— Maar waarom heb je hem dan niet onmiddellijk gearresteerd?

— Hij was omringd door een kring van zijn nieuwe vrienden, even grote bandieten als hij. Het zou eenvoudig een bloedbad geworden zijn. En misschien zou hij wel hebben kunnen vluchten. Wij zullen hem bij verrassing

moeten overvallen. Die man is tot alles in staat.

Raffles zweeg plotseling en zei:

— Wat was dat? Er had iets gekraakt in de nabijheid, een boontak of een stuk hout. Raffles liep vlug om de wagen heen, maar zag of hoorde niets meer in de toenemende duisternis. Hij keerde terug tot de directeur en zei:

— Ik zal me hebben vergist, maar Svendrup mag in geen geval optreden, dat begrijpt u zeker zelf wel.

— Ik schoot hem nog liever een kogel door zijn kop, zei Fitzsimmons. Het nummer vervalt. Die reus, die bij je is, kan wel optreden.

— Dit is immers de wagen van Svendrup? Laten wij dan binnengaan en deze eens doorzoeken.

De directeur knikte, bleek van woede en schrik. Samen met Raffles ging hij de woonwagen binnen. Niemand was

daarbinnen. De bewoners hadden zich reeds in hun circuscostuums gestoken, en wachtten in de stallen hun beurt af.

Op de vloer lag een versleten karpert, dat Raffles opsloeg, na de tafel terzijde te hebben getrokken.

Het licht was schaars, maar zijn elektrische zaklantaarn bewees goede diensten.

Al spoedig had hij een plek gevonden, die hem verdacht voorkwam. Hij trok zijn breed jachtmes, stak het in een voeg tussen de planken, en lichtte een soort zelfgemaakt luikje uit de vloer, ongeveer een voet in het vierkant.

Het bleek, dat het een vloer was met een dubbele bodem, en in het gat, lag al het gestolene bijeen, de buit van de bandieten en de twee roestige ijzeren kistjes, waarin de directeur zijn avondrecette placht weg te sluiten.

HOOFDSTUK VII

VERGELDING

Toen de voorstelling die avond begon, waren er drie van de sterkste leden van het gezelschap bij de toegang naar de stallen geplaatst, om Svendrup tegen te houden als hij 't mocht wagen, ondanks het verbod toch te willen optreden.

Buiten lagen hier en daar bovendien ook nog de assistenten van de sheriff in hinderlaag.

Onmiddellijk na de vondst van de gestolen buit had Raffles Sloan op de hoogte gebracht en hem alles verteld.

Hij had verteld hoe hij de ontdekking had gedaan en het liefst zou Sloan tot een onmiddellijke arrestatie zijn overgegaan, op gevaar af, drie of meer van zijn mannen onder de schoten der bandieten te zien vallen, die de vrienden

van de luchtacrobaat schenen te zijn geworden. Dat kon hij echter niet doen, want Svendrup was nergens meer te vinden.

Hij had de kroeg van Mesritz verlaten, niet lang na het gesprek met Raffles, wel niet stomdronken, maar toch verre van nuchter; sindsdien had niemand hem meer gezien.

Toch begreep Raffles dat de man in de buurt moest zijn.

Men begaat geen twee misdaden kort achter elkaar om de opbrengst daarvan zo maar prijs te geven.

Niemand had hem meer in het wagenkamp gezien, en in de stallen evenmin.

In het kleedhokje was geen mens geweest, en het zag er naar uit, alsof hij

zich werkelijk zou houden aan het verbod van de nieuwe ondersheriff om op te treden.

Men had bij de kermiswagen, waarin het geld verborgen was geweest, eveneens twee betrouwbare mannen geplaatst, die bevel hadden gekregen, zich onmiddellijk van de moordenaar meester te maken, zodra hij aanstalten zou maken, de wagen binnen te gaan.

Het was best mogelijk, dat de man argwaan had gekregen, na het gesprek in de kroeg met de pas aangestelde ondersheriff en zich stil uit de voeten zou willen maken met de buit.

Zelfs toen de voorstelling een poos aan de gang was, had men nog altijd geen spoor van Svendrup kunnen vinden.

Men had alle wagens doorzocht, nu geheel openlijk, van onder tot boven, men was op de daken geklommen, had de dekzeilen opgelicht, en had ook de grote bakken doorzocht, die met kettingen onder tegen de vloer van de grootste wagens waren opgehangen.

Om kwart over acht kwam op toevalige wijze aan het licht, dat Svendrup reeds in zijn wagen moest geweest zijn, voor de posten waren uitgezet.

Een heel klein jongetje, een ventje van zes jaar, een leerling van de koordanser, vertelde ongevraagd aan een der leden van het gezelschap, Fitzsimmons had dus blijkbaar zijn mond reeds voorbijgepraat, want bij het begin van de voorstelling wist iedereen reeds van de zaak, dat hij meneer Svendrup, even na het vallen van de avond de wagen had zien binnen sluipen.

De moordenaar moest dus reeds ontdekt hebben dat zijn buit verdwenen was, die hij op zulk een laaghartige wijze had weten te veroveren, en hij moest nu half razend van woede en teleurstelling, in de buurt rondsluipen.

Het circus was geheel bezet; tot de laatste plaats was alles uitverkocht en Fitzsimmons was er niet de man naar, zich een buitenkansje van die aard te laten ontgaan, niet voor tien moordenaars.

Intussen voelde Raffles zich niet gerust, daartoe had hij te goed in de ogen van Svendrup gekaken.

Dat de vent zo maar zou zijn vertrokken, kwam hem ongelooflijk voor.

Hij hield zich ergens schuil, maar waar?

Raffles, die zelf in een klein nummer aan het drievoudige rek zou optreden, geassisteerd door een van de clowns, gluurde door de reet van het gordijn, dat de stalruimte afsloot van de arena, en liet zijn ogen rondgaan over de rijen der toeschouwers, ofschoon hij heel goed wist, dat het bijna iets onmogelijks is uit een paar duizend bezoekers in een niet al te helder verlichte tent een bepaald persoon te vinden.

Maar hij vond iemand, die hij juist in het geheel niet had gezocht.

In een der kleine loges voor vier personen, die als enige weelde met rood fluweel beklede banken hadden, zag hij een vrouw zitten met een spierwit, marmarbleek gelaat, die hij onmiddellijk herkende.

Het was Ann, de weduwe van Henry Shore.

Zij zat daar stil en ineengedoken, alsof zij tot een sprong geroed was, en alleen haar donkere ogen bewogen zich in het doodsbekende gelaat.

Die ogen gingen zoekend in het rond, langs de toeschouwersrijen, naar het stalgordijn, en naar degenen die optraden.

Nu en dan wendde zij langzaam het hoofd wat ter zijde en dan gingen opnieuw de donkere, als met rouwfloers overtoegen ogen naar alle richtingen, van hoog naar laag, en van links naar rechts.

— Zij zoekt hem, mompelde Raffles voor zich heen. Het kan niet anders. Maar hoe kan zij het reeds weten? Zou zij ook die krakende tak, toen ik met Fitzsimmons stond te praten, gehoord hebben en hem de naam noemde?

Zij kan ons nageslopen zijn en alles hebben afgeluisterd. Dan heeft zij het geweten, lang voor de anderen.

Het gordijn werd opzij getrokken, en Raffles moest zich snel terugtrekken, want een paar clowns buitelden langs hem heen, en een ratel van applaus en gelach deed hen uitgeleide.

Een paar in het bruin gestoken stal-knechts kwam binnen, het kleed werd

opgenomen, een paar mannen harkten het zand weer aan, en directeur Fitzsimmons kwam binnen, trots als een pauw, om de appelschimmel Soliman voor te stellen.

Opgewekt en alleen aan zijn succes denkend, stapte de directeur achter zijn wegdravende schimmel weer stalwaarts, en de slagwerker begon juist als een razende op zijn trommel los te slaan, toen er plotseling een luide hartverscheurende gil door de tent klonk.

Aller ogen wendden zich naar een der kleine loges. Daar was een vrouw opgestaan met een doodsbleek gezicht, die hoogopgericht stond en met uitgestrekte vingers naar iets of iemand scheen te wijzen, niet ver van de stallen.

Er was daar 'n soort van nooduitgang, een inspringende hoek tussen en onder de bankrijen, en de door wraaklust gescherpte blikken van de vrouw, hadden daar de man gezien, die in loerende houding stond, en juist zijn revolver ophief in de richting van het gordijn, dat de stallen afsloot.

Daar stond een enkele man, gekleed in paars tricot, gereed voor zijn nummer, en die man was Raffles.

Het volgende gebeurde allemaal zo snel, dat zich niemand later de volgorde nauwkeurig kon herinneren.

Raffles had, als alle anderen, de kreet van de vrouw gehoord, en zijn blikken vlogen naar de donkere nis, bij de nooddeur.

Ook hij herkende dadelijk Svendrup, die de tent op en top kende, met al de gangetjes en schuilhoeken onder steunbalken, donkere hopen en smalle deurtjes, en die waarschijnlijk ongemerkt had weten binnen te dringen.

Instinctmatig bukte Raffles zich bliksemsnel, en dat was juist bijtijds. Want op hetzelfde ogenblik kraakte het schot, en de kogel vloog door het gordijn en ging rakelings voorbij een der stal-knechts.

Svendrup slaakte een knetterende vloek, toen hij zag dat zijn toeleg mislukt was, en wilde door het smalle deurtje achter zijn rug vluchten.

Maar achter die deur moesten een paar mannen hebben gestaan, want de

moordenaar deinsde achteruit, ziende dat hem de terugweg was afgesneden.

Hij stond nu als het ware tussen de toeschouwers, en een man sloeg hem zo hevig met een stuk hout op de arm, dat het wapen hem uit de hand vloog.

Van dat ogenblik af begon de achtervolging.

Van alle kanten sprongen gewapende mannen op, en de handlangers van de sheriff, waren reeds niet meer bij machte, hun gezag te laten gelden bij die ruwe kerels, voor wie de lynchwet een heel eenvoudige, natuurlijke en rechtvaardige zaak is.

Svendrup, zich ingesloten ziende, sprong over de lage rand van de piste, rende over het zand, sprong voor de tweede maal over de afsluiting, en liep als een bezetene de smalle trap op, vlak naast de hoofdingang, die naar de goedkopere rangen voerde.

Zijn kennis van de tent kwam hem nu te stade, want hier heerste een schemerachtig duister en zijn vluchtende gedaante was moeilijk te volgen.

Hij bereikte de open gang, die achter de eerste rijen klapstoelen omliep, rende verder, tot hij terecht kwam bij het hokje, waar het orkestje placht te zitten.

Niemand durfde nu op hem schieten, want iedere kogel kon evengoed de moordenaar als iemand uit het publiek treffen.

Hij was nu vlak bij een van die reusachtige masten, die het gehele gewicht van de tent torsen.

Een vervaarlijke sprong, bracht hem op een der sporten van het smalle, ijzeren laddertje, dat langs die steunmast omhoog voerde.

Deze mast was aan het einde niet volkomen omsloten door de ijzeren ring, waaraan het zware tentdoek was vastgemaakt, maar er was een ruimte over, groot genoeg voor een niet al te dikke man om er zich doorheen te kunnen wringen.

Het doel van de vluchtende moordenaar was duidelijk: hij wilde trachten door die nauwe opening te ontkomen, en zich dan langs het schuine tentdak af te laten glijden tot op de grond, voor iemand die plek had kunnen bereiken. Snel

klauterde hij omhoog, en nog altijd schenen de bezoekers als onder een ban te verkeren en niet te durven schieten. Toen richtte een vrouw met een doodsbleek gelaat haar revolver omhoog en begon als een dolle te vuren, zonder zelfs te richten, met de wetenschap dat er ook niets te raken viel, en dat die tweevoudige moordenaar daarboven zou weten te ontkomen.

Het lot had het echter anders gewild.

Een van de in het wilde afgeschoten kogels trof een der vier touwen, die de zware, ijzeren ring om de steunmast vasthield.

De ring, uit zijn stand getrokken, rukte het touw geheel stuk, dat met een geluid, als een pistoolschot uit de kloosen schoot; de ring met het zeildoek begon snel naar omlaag te schuiven en stroopte als het ware de vluchteling, na

hem op het hoofd te hebben getroffen, van de houten steunmast af, tot de dikte van de paal en een ijzeren dwarsbalk verder omlaag glijden beletten.

Maar toen was het voor de moordenaar te laat.

Hij trachtte nog steun te vinden op het smalle laddertje, maar de slag moest hem half hebben verdoofd, want hij liet los, en viel van een hoogte van twintig meter met een doffe smak neer aan de voet van de draagmast.

Zijn hoofd bonsde tegen het hout van een loge, en in die loge stond Ann Shore, en keek neer op de dode man.

Tot de twee toesnellende assistenten van de sheriff zei zij met opeen geklemde tanden:

— Breng hem weg. Een hogere gerechtigheid heeft het vonnis voltrokken.

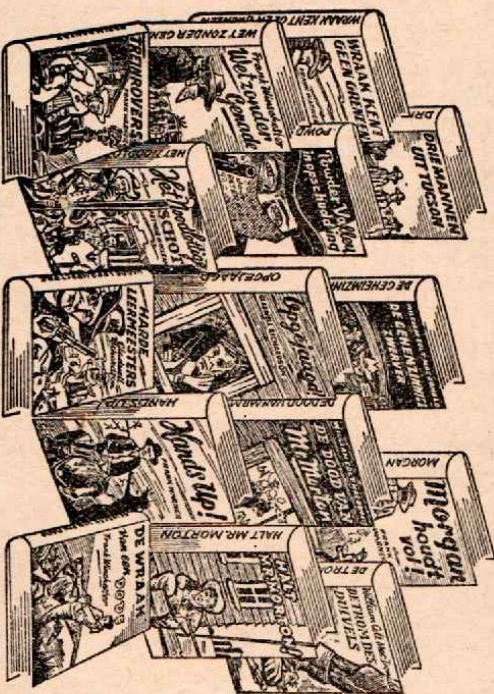
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

De lokstem van het goud

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betikbaar f 5,- of meer met per maand

1. **Trenrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlotige Schot** door Arthur Marston
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrank van een Dode** beide door Frank Winchester
6. **Wet zonder Genade** door Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgejaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door William
10. **Halt, Mr. Morton** Colt MacDonald
11. **Wrank kent geen grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Marston
13. **De geheimzinnige Zwerper** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Duivels** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaikbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzooekt te zenden de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f 5,- te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remlourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorbetalen wat niet wordt verlengd.

Naam: _____

Adress: _____

L. L.

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.
 Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
 Telefoon 67007